

Wandraren.

Fritt, gode Herrar, rullen mig förbi!
 Jag går till fots till Djurgården och Hagar
 Min själ är ännu från all ferdom fri,
 Min kraft ej domnad, mina ben ej swaga;
 När jag blir gammal, åter jag också,
 Så se, om Ni ej nödgens wandra då!

Hwad lugn förtjusning parkens grönska ger!
 Ljust trädens sångare hwarandra swara:
 Men släpda känslor fatta mig och Er,
 Ni dnsten synas, jag will ofedd wara;
 För Er de breda vägar öppna sig,
 Den smala stigen skles upp af mig.

Ett buller höres; — i er stolta fart
 En axel brister, hjulet hastigt spillras;
 „Ut sida med det sträpet“ — ropar snart
 Från sin sufflett, hwars präst förgäfwes skiltras,
 En myndig matador, som will förbi.
 „Ut sida, vägen bör ju wara fri!“

En annan också ifrån sin höga swigt
 Beler den stackarn, som, wid vägens sida,
 Sin slada botar och der gör sin bift;
 Jag deremot, har ej, som han, att strida
 Mot harm och wådor: på min stig bredwid,
 Om foten dmmar, hwilar jag i frid.

Så tröster jag mig med min lott ibland:
 Då Ni, go' Herrar uti stolta wagnar,
 Mig lemnen utaf vägen knappt en rand,
 Jag mina ben med stilla mod begagnar;
 När jag blir gammal åter jag också,
 Så se, om Ni ej nödgens wandra då!

Säljes för 1 f. Banco i Brugelli Boklädor i Upsala och
 Carlstad. — På samma ställen säljas styckvis eller i parti
 många hundrade slag wisor och historier. I parti, då minst
 24 ark köpas, erhållas de till hälften af det påtryckta priset.

Upsala, Em. Brugelius, 1821.

Äkta Lifwet.

D yngling, som af kärlek brinner,
 Men yr och flyktig sällan finner,
 Det skada för din framtid är,
 Att lemna dig åt hwart begär;
 Sök dig en öm och trogen maka,
 Förtjena den — och du skall smaka
 Att äkta lifwet sällast är. :,:

Då kan du somna trygg och stilla
 Från mycken dårskap, flård och willa,
 Som störtar mången unglarl ner,
 När du i makans armar ler.
 Du skall för svartshjukan ej förja,
 Om du ej orsak ger att börja,
 Ly äkta lifwet sällast är. :,:

Mer politiken och moralen
 Är på din sida, men blott qualen
 På unglarl'ns, som gör ingenting,
 Blott som en fjäril far omkring;
 Han af massraden och af landet
 Snart trött, får se att äkta bandet,
 Att äkta lifwet sällast är. :,:

Låt fjäriln kyssa hwarje smärta,
 Helt ofta såras mun och hjerta
 Af törnen under blommans blad;
 Då du hos makans lefwer glad;
 Wällustingen får nog besanna,
 Att ären rycka för hans panna
 Än den, som äkta lifwet walt. :,:

N:o 616.

Den ystra fjäriln fritt må fara,
Hans nycker äro blott en snara
Som fångar honom sjelf till slut;
Han förebrås och hon skäms ut.
Diner, souper och bords med mera,
Nog låra honom retirera;
Då äkta lifwet är wäl sent. :,:

Ej grannen något bistånd skänker
Att den, som blott på laster tänker
Och hjertat blott i munnen har,
Som flyttas när han flykten tar;
Wist får han fly, när brott upptäckas,
Dit, der, som ofänd, han ej gäckas,
Af den, som äkta lifwet walt. :,:

Sist, när hans tinglas har utrunnit
Och intet hjerta han har wunnit,
Och sitt han redligt aldrig gaf;
Ej någon blomma skänks hans graf,
Ej minnets tår hans aska gifwes;
Men på den trognes urna skrifwes
Att äkta lifwet sällast är. :,:

~~~~~

Gladjen, lyckan, munterheten, löjet
Lycks fring dessa nejder lågrat sig;
Blott för mig fins icke mera nöjet,
Sällheten blef icke skapt för mig.

Njut då, ungdom, dina glada dagar;
Men gå warsamt uppå nöjets stig.
Lyfna någon gång till den, som klagar:
Sällheten fins icke mer för mig.

Fordom, lifsom du, jag ägde wänner.
Hwad mitt öde har förändrat sig!
Allt förswunnit, och mitt hjerta känner,
Att det fins ej sällhet mer för mig.

Sfwergifwen, bragt till tiggarskafwen,
Nalkas jag, Almalia, snart till dig.
Endast — ack — på andra sidan grafwen
Finnes sällhet öfrig än för mig.

Waggwisa.

Du sträcker ut Din lilla hand
Att sömnen från Dig drifwa;
Du will utur Din lindas band,
Samt fri och ledig blifwa.

Ack, slumra, lilla, slumra sött,
Och dröm om lek och löse;
Wid lifwet blir du tids nog trött:
Det skänker föga nöje.

Du stygga fluga! surra ej
Och nalkas ej min lilla;
Kom snarare att stinga mej,
Blott du är tyft och stilla.

Sof, engel, sof nu sällt och lugnt,
Sof roligt, lilla hjerta,
Må täcket icke ligga tungt
På Dig, och verka smärta.

Jag måste dock en kys Dig ge;
Må denna Dig ej skada:
Med yttersta bedröfwelse
Din gråt jag skulle lyda.

Sof, lilla wän! Din mamma skall
På waggan flitigt röra,
Och tillse, att i intet fall,
Dig någonting skall skada.